

Her er ein einkultur háttur at gera ríslampuna til kulastu lampu í húsinum

Ríslampun endurfødd

TIT **EIGA** KANSKA EINA **RÍSLAMPU** ONKUSTAÐNI.
HER ER EIN **EINKULTUR** HÁTTUR AT GERA
RÍSLAMPUNA TIL KULASTU **LAMPU** Í HÚSINUM

LAMPA

Inna Törnroos
inna@sosialurin.fo

Ríslampurnar hanga oftani goymdar í einum kjallara ella pultikamari. Tær vóru modernaðar í 1970'unum, men hava verið at sæð líka síðani, tí tær eru líka bíligar sum praktiskar. Men vakrar – tað eru tær ikki. Her er ein einkultur háttur at gera ríslampuna til kulastu lampu í húsinum.

Byrja við at finna tær lampuna fram, ella keyp eina – tær eru at fáa í flestum handlum, sum selja lampur og annað innbúgv.

Avger síðani, hvat fyri lit tín lampu skal hava, hendan er gjørd við hvítum

pappíri. Nýt helst eitt pappír, sum ikki er alt ov tunt.

Klipp pappírið í líka langar og breiðar, spískar strimlar. Tú skalt nýta nógvar, so klipp ivaleyst.

Byrja síðani at líma strimlarnar á lampuna – fyrst í niðara enda av lampuni og arbeið teg uppeftir.

Hetta er einkult at gera, men tað tekur tíð. So hav tol – rokna við, at tað tekur einar 16-20 tímar samanlagt! Við at nýta límpistól gongur tað skjótari enn við límstift.

Lampun er líka vøkur og kul, óansæð um tað er sløkt ella tendrað.

So segði
hon...

*Í Føroyum hava vit við útbýggingini av infra-
kervinum skapt møguleikar fyri eini sub urbanisering
– og møguliga er tað tað, sum nú er við at henda.*

Gunvá við Keldu, borgarstjóri í Klaksvík,
um minkandi fólkatalið í høvuðsstaðnum

KLUMMAN

**Randi
Jacobsen**

Tilveran við einum armi

Summi eru fødd við breki, og onnur fáa okkurt varandi mein seinni í lívinum.

Tíbetur finnast alskyns hjálpartól, sum kunnu gera hesum mennikjum lívið lættari og gera tey meira sjálvbjargin.

So eru tað vit onnur, sum antin av klossi ella óhepni eru brekað og óhjálpin í styttri tíð.

Stutt fyri jól skrivaði eg eina grein um øll fólkin, sum hava brotið seg sundur í hálkuni. Tað gekk minni enn ein vika, og eg var fyri tí sama. Antin av klossi ella óhepni fóru beinini undan mær, eg tók hendurnar fyri meg og fekk kolandi ilt í armin.

Tað kom mær ikki til hugs, at armurin var brotin, so eg fór ikki á skaðastovuna fyrr enn morgunin eftir.

Ómetaliga góð móttøka, góð tænasta, fitt starvsfólk, og sjálvt um onkur sigur nakað annað, fekk eg bæði tikið blóðroyndir og annað kannað, og eg fekk góðan mat.

Heim aftur komin byrjaði ein nýggj tilvera. Høgr armur í fatli, og púra sær við vinstru hond.

Tað er ikki sum at siga tað at sleppa í og úr klæðum við egnari hjálp. Tað krevur tol, og tað mugu vit virknu læra, men ikki er tað heilt lætt hjá okkum, sum altíð hava skund.

Komin í buksurnar, venda tær skeivt. Umaftur.

Ger so væl og set teg niður og bíða eftir niðurskornu breyðflísini, flustu eplunum og niðurskorna kjøtinum, tí tað ber ikki til at gera annað enn at gapa og tryggja.

Eg megni at stýra dustsúgvaranum og eisini at turka av. Okkurt gólv havi eg vaskað. Men hvat ger tað, um okkurt slíkt bíðar?

Illa ber til at skræða mjólkarpakkan upp, men annars hevur likamið ótrúliga nógvar hentleikar. Knøini kunnu brúkast, tá ið lokið skal skúvast av einum ílati. Mjødni og albogi kunnu brúkast til mangt og hvat, somuleiðis pannan og tenninar, og beinini eru hent, tá ið okkurt skal flytast eftir gólvinum ella oman gjøgnum trappurnar.

Tað er læruríkt at bróta armin. Tú noyðist at geva tol, at seta ferðina niður, binda frið og viðhvørt at gera einki. Ein brotin armur gevur góðar møguleikar at koma í prát við fólk.

Tú noyðist at tora at biðja um hjálp, eisini frá fólki á gøtuni, og tú skalt duga at taka ímóti hjálp.

– Vælsignaður hjálp mær, rópti eg ein ungan mann, tá ið eg ein dag stóð á ísi og ikki tordi víðari.

Beinanvegin fekk eg ein arm og varð bjargað yvir á tátt.

Soleiðis ber til at hugsa, tá ið hetta bert er ein fyribils støða. Men fimm vikur við arminum í fatli geva hóast eitt lítið innlit í, hvussu støðan er hjá teimum við varandi breki.